

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 28. března 2019 v trestní věci obžalovaných M■■■■ S■■■■, narozeného ■■■■■ v ■■■■, bytem ■■■■■, bez přihlášení ■■■■■, a J■■■■ H■■■■, narozeného ■■■■■ v ■■■■, bytem ■■■■■, bez přihlášení ■■■■■,

takto:

Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň - město a **obžalovaného** J■■■■ H■■■■ proti rozsudku Okresního soudu Plzeň - město ze dne 26. listopadu 2018 č. j. 1 T 100/2018 – 205 se podle § 256 trestního řádu **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město byli obžalovaní M■■■■ S■■■■ a J■■■■ H■■■■ uznáni vinnými, že v Plzni dne 27. dubna 2017 v době kolem 13.15 hodin na pěší zóně v ulici ■■■■■ společně již v době příchodu ke stánku rychlého občerstvení Pizza-kebab a posléze v jeho blízkosti, přičemž v tu dobu se uvnitř stánku nacházel jako obsluha zákazníků i občan Sýrie M■■■■ Y■■■■ R■■■■, narozený ■■■■■, který byl synovcem provozovatele stánku H■■■■ E■■■■ R■■■■, vykřikovali nejméně výrazy ve smyslu „zkurvení Arabové, Turci špinaví, teroristi, vaše ženy jsou taky špinavý!, smrdíš“ a jiné, a obžalovaný S■■■■ se takového jednání dopustil přesto, že dne 15. května 2012 se dopustil na místě veřejnosti přístupném výtržnosti právně kvalifikované jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, za kterou byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 11. dubna 2013, sp. zn. 27 T 60/2012. Jejich jednání bylo posouzeno u obžalovaného H■■■■ jako přečin hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob dle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, u obžalovaného S■■■■ jako přečin hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob dle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a to ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Za to byli odsouzeni, a sice obžalovaný H■■■■ podle § 355 odst. 1 za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi týdnů, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu dvou roků, obžalovaný S■■■■ podle § 358 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.
2. Proti výše citovanému rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jednak obžalovaný J■■■■ H■■■■, které zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce, a jednak státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň – město, které rovněž písemně zdůvodnil a zaměřil do výroku o trestech obou obžalovaných.
3. Obžalovaný J■■■■ H■■■■ má za to, že soud prvního stupně nesprávně hodnotil provedené důkazy a jednání obžalovaného chybně kvalifikoval a neztotožňuje se s výrokem rozsudku o vině a má za to, že nebylo prokázáno, že by se jednání, které je ve výrokové části rozsudku popsáno, dopustil. Žádná z výpovědí svědků nesvědčí o tom, že by obžalovaný vykřikoval výrazy, kterými

by měl naplnit skutkovou podstatu přečinu dle § 355. Obžalovaný se pouze připojil k vykřikujícímu obžalovanému S. v tom smyslu, že k jeho výrazům doplnil „jo, smrdíš“, popřípadě „jo, ty taky smrdíš“. Svědci uváděli rozdílné výrazy, které v době údajného spáchání protiprávního jednání měli od obžalovaných slyšet, soud prvního stupně připouští, že se svědci v některých souslovích neshodli, měli se však shodnout v některých výrazech vyjadřujících národnost a v jejich přívlastcích. Před soudem prvního stupně však v žádném případě nebylo prokázáno, že by obžalovaný vykřikoval shora uvedené výrazy ve smyslu hanobení národa, rasy a podobně. Vzhledem k mentální úrovni obžalovaného je zřejmé, že se nechává strhnout a ovlivnit výraznějšími osobnostmi. Toto obžalovaný potvrdil ve své výpovědi, když připustil, že sice obžalovanému S. říkal, ať nevykřikuje výrazy, které hanobí národ a podobně, ale z důvodu, aby nebyl outsiderem v chlapecké skupině, vykřikl alespoň výrazy typu „smrdíš“, což mu přišlo adekvátní, neboť v předmětném stánku několikrát nakupoval a dle jeho názoru to zde zjevně smrdělo. Soud by měl v pochybnostech rozhodovat ve prospěch obviněného, v tomto případě však soud prvního stupně takto rozhodně nepostupoval, když údajné vykřikování výrazů ve smyslu hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny mohlo zaznít i od jiných osob sedících v blízkosti údajného spáchání přečinu, přesto má soud prvního stupně za prokazatelné, že je spáchal obžalovaný. Napadený rozsudek lze v daném ohledu považovat za nepřezkoumatelný, obžalovaný je přesvědčen, že za daného důkazního stavu může být jeho jednání posuzováno nanejvýš jako přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen ve výroku o vině a trestu a odvolací soud sám rozhodl rozsudkem v souladu s námitkami uvedenými v odvolání.

4. Státní zástupce se neztotožnil s výroky o trestech u obou obžalovaných. Státní zástupce se ztotožňuje s argumentací okresního soudu, ve které zdůvodnil, k jakým polehčujícím i přitěžujícím okolnostem u obou obžalovaných přihlížel, má však za to, že veškeré zkonstatované přitěžující okolnosti při současné absenci jakýchkoli absencí polehčujících měly vést u obou obžalovaných k uložení přísnějších trestů. Oba byli ohroženi trestní sazbou až dva roky odnětí svobody, za této situace se jeví trest uložený Okresním soudem Plzeň – město jako nepřiměřeně mírný. Zvláště u obžalovaného S. je nutno přihlídnout k tomu, že byl iniciátorem celého trestného jednání, spoluobžalovaného H. k tomu fakticky svedl, kdy využil jeho intelektového deficitu. Motivem jednání obou obžalovaných byla etnická nenávist, kdy z hlediska generální prevence se jeví jako neakceptovatelné ukládat za trestnou činnost tohoto druhu nepřiměřeně mírné tresty. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen ve výroku o trestech u obou obžalovaných a obžalovanému S. uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm měsíců se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou, obžalovanému H. úhrnný trest odnětí svobody ve výměře nejméně pět měsíců, jehož výkon by měl být odložen na zkušební dobu v trvání nejméně třicet měsíců.
5. Krajský soud v Plzni na základě podaných odvolání přezkoumal postupem dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku napadených odvoláními i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl k následujícím závěrům.
6. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku provedl okresní soud procesně správným způsobem všechny potřebné a dostupné důkazy, na základě nichž vyvodil i správná a úplná skutková zjištění. Provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu a krajský soud se s hodnocením důkazů okresním soudem plně ztotožnil. Nepochybil, pokud vycházel zejména z výpovědí svědků F. a R. a z dílčích doznání obžalovaných S. a H. Zejména výše jmenovaní svědci zcela jednoznačně potvrdili, že výroky citované ve výrokové části rozsudku křičeli oba obžalovaní a obhajoba obžalovaného H. v tomto směru je vyvrácena a nutno ji hodnotit jako účelovou. Pokud obžalovaný H. namítá, že tyto urážky mohly křičet i osoby sedící na lavičce před stánkem, z výpovědi svědkyně F.

vyplývá, že tato osoba se měla zapojit až v samotném závěru jednání u obou obžalovaných. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je věcí především nalézacího soudu, odvolací soud nemá možnost do tohoto hodnocení zasahovat, ledaže by zjistil, že některé podstatné důkazy nebyly hodnoceny vůbec nebo že hodnocení je nelogické či vnitřně rozporné. Nic takového však krajský soud nezjistil, naopak, hodnocení důkazů okresním soudem má svoji logiku a nelze mu nic vytknout. Na odůvodnění napadeného rozsudku na straně tři, poslední odstavec, a čtyři, první odstavec, lze proto v plném rozsahu odkázat, a to i pokud jde o právní kvalifikaci jednání obou obžalovaných, která byla rovněž shledána správnou. Krajský soud neshledal důvod pro zásah do výroku o vině a ten zůstal odvoláním obžalovaného H. [REDACTED] nedotčen.

7. Pochybení v činnosti okresního soudu nebylo shledáno ani ve výroku o trestech u obou obžalovaných. Okresní soud přihlédl ke všem zákonným hlediskům uvedeným v § 37 až 39 trestního zákoníku a výrok o trestu u obou obžalovaných řádně zdůvodnil na straně páté napadeného rozsudku. Uložené tresty vzhledem k osobám obou obžalovaných a okolnostem zjištěným k jejich předchozímu životu a kriminální kariéře jednoznačně individualizoval a nepochybil, pokud u obžalovaného S. [REDACTED] uložil již trest nepodmíněný. Naproti tomu u obžalovaného H. [REDACTED] přistoupil ještě k trestu výchovnému, podmíněně odloženému. Uložené tresty odpovídají všem zákonným hlediskům a nelze je považovat za nepřiměřeně mírné, ale ani přísné, které jako jediné by krajský soud mohl svým rozhodnutím korigovat. U obou obžalovaných jde o tresty úhrnné, a i když jde o tresty vyměřené u obou obžalovaných při dolní hranici zákonných trestních sazeb (u obžalovaného S. [REDACTED] až na tři léta, u obžalovaného H. [REDACTED] až na dvě léta), nejde o tresty nepřiměřeně mírné. Obžalovaný S. [REDACTED] bude nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří měsíců vykonávat současně s trestem odnětí svobody ve výměře devíti měsíců, který mu byl původně uložen jako podmíněný a rozhodnuto, že jej vykoná, takže i k tomuto okresní soud zcela správně přihlédl. Jde o první výkon nepodmíněného trestu u tohoto obžalovaného a lze proto důvodně očekávat, že takto vyměřený trest naplní svůj účel.
8. Pokud jde o obžalovaného H. [REDACTED], okresní soud rovněž správně zohlednil, že byl k trestné činnosti sveden spoluobžalovaným S. [REDACTED], vzal v úvahu jeho dosavadní trestní bezúhonnost (nyní projednávané trestné činnosti se dopustil ještě před nabytím právní moci rozsudku Okresního soudu v Chebu sp. zn. 4 T 113/2015) a krajský soud neshledal důvod pro navýšení trestu jak v základní výměře, tak i pokud jde o délku zkušební doby. V podrobnostech lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, pokud jde o výroky o trestech u obou obžalovaných, neboť krajský soud se s jeho závěry rovněž v plném rozsahu ztotožnil.
9. Z výše uvedeného vyplývá, že odvolání obžalovaného H. [REDACTED] ani státního zástupce nebyla shledána důvodná, a proto byla postupem dle § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního

návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 28. března 2019

JUDr. Alice Bártová, v. r.
předsedkyně senátu